

## СКЛАДНИЙ ГОРИЗОНТ ДОСВІДУ І ЖИТТЄСВІТ

*Статтю присвячено розглядові складної структури горизонтів досвіду та його вписаності у життєсвіт. Аналізуючи найпростішу даність у досвіді, який зазнав феноменологічної редукації, описано внутрішній горизонт досвіду, або конкретний предмет його підставовій структурі, та зовнішній горизонт досвіду, що виводить досвід з суб'єктивного виміру до виміру мислимого-разом, до світу та Іншого. У статті також доведено, як первинний досвід конститує життєсвіт і створює підстави для оприядження типів його активності: пізнання, практичного досвіду, досвіду воління, цінностей і діяння. Зрештою показано, що такі досвіди становлять горизонт довір / докс практичного способу діяння, діяння за цінностями, завдяки чому взагалі відбувається конституювання часу світу і простору, речей, співсуб'єктів тощо.*

Намагання філософії підготувати основу для послідовної рефлексії одним зі своїх завдань завжди мало аналіз досвіду і визначення меж його значущості. Питання досвіду є питанням мислення про власне право на осмисленість тверджень про речі і стани справ. Зрештою, вивчення досвіду передує будь-якій ширій спробі послідовного мислення. Ширість у філософії як певній тяглій традиції послідовного мислення досить часто вшухала, на її місце приходили інші важливі настанови: систематичність, логічна доведеність і послідовність тощо. Щоразу після такого згасання філософія як традиція потребувала своєрідного «повстання» проти доведеності та систематичності. Значущість європейського раціоналізму та британського емпіризму, кантівського критицизму та гусерлівської феноменології полягала передусім у намаганні повернути думку до питань досвіду, до відвертого й безпосереднього розгляду світу, «до самих речей». Одна з таких спроб, феноменологія, імпульс якої досі не зник і продовжує дисциплінуюче впливати на філософію, є такою відвертістю думки щодо самої себе, що у вимірі методології давала можливість систематичним рафінованим філософським конструкціям увійти в зіткнення з візаві первинного досвіду, з тими-таки «самими речами». Та й саму феноменологічну редукацію можна розглядати як методичне повернення до первинної очевидності досвіду. Очевидність, про яку йшлося Гусерлеві та його послідовникам феноменологам, перебуває саме в царині автентичності досвіду, в його найглибших шарах. Саме звідси походить інтерес феноменології до первинного досвіду, до сприйняття і до ще глибших шарів свідомості. Ці глибинні структури - це той шар свідомості, в якому усвідомлене засвідчує перед

собою себе як таке, виражає себе усвідомленням «речі як такої». Такий досвід розглядається як прарегіон, з аналізу якого з необхідністю починається послідовна та самосвідома думка.

Проект феноменології, складений Гусерлем, передбачав співпрацю філософів, які розробляли окремі предметні регіони. Однак опис первинного регіону - прарегіону досвіду - засновник феноменології залишав за собою. Вже традиційним стало називати феноменологію Едмунда Гусерля феноменологією досвіду. Зокрема, важливими для такої традиції тлумачення є лекції Романа Інгардена з феноменології Гусерля [1] і стаття Бернгарда Вандельфельса «Феноменологія досвіду Едмунда Гусерля» [2]. Так, Р. Інгарден вважав, що побудова феноменології Гусерлем - це спроба створення єдиної справжньої філософії, а девізом його є такий вислів: «Забудьте все, що Ви знаєте, і почніть справді розробляти безпосередній досвід» [1, 74]. Інгарден також наполягав, що досвід, як його визначає феноменологія, тобто безпосередній, первинний та справжній досвід, що підтверджує «право» досягнень пізнання, є «джерелом пізнання даного у той спосіб та в тих рамках, у яких воно дається». Фактично, такий досвід є моделлю того, що Гусерль називав *феноменом* [1, 56].

Феноменолог іншого покоління Б. Вандельфельс висунув тезу про те, що вчення Гусерля про інтенціональність та його розуміння свідомості склали основу *феноменології досвіду*. Фактично, Вандельфельс вважав, що досвід як «процес, у якому оприяднюються самі речі» [2, 146], задавав горизонт розгляду проблематики свідомості в текстах засновника феноменології. З досвідом же Вандельфельс пов'язував і феноменологічний метод дескрипції. Він, зокрема, писав:

«Досвід є тим процесом, у якому виникає й артикулюється смисл, у якому оприявнюються гештальти, що кристалізуються в речі... Спосіб оприявнення, що відповідає живому процесові досвіду, - це описування, яке розуміємо не як голу інвентаризацію "фактів свідомості", а як розгортання цього смислу» [2, 147].

Справді, Гусерль неоднозначно визначав регіон досвіду як основний для аналізу в межах феноменологічного проекту. «Будь-яка конкретна емпірична предметність разом з усіма матеріальними сутностями підкоряється відповідному найвищому матеріальному роду, "регіонові" емпіричних предметів» [3, 37]. «Речі... - це речі досвіду. Не щось інше, а саме досвід надає їм їхній смисл, який, оскільки йдеться про фактичні речі, є актуальним досвідом з його певним чином упорядкованими взаємозв'язками досвіду» [3, 103]. Це зумовлює і вимогу дескрипції феноменів як основного методу феноменології: «Що стосується феноменології, то вона має бути дескриптивним вченням про сутність трансцендентально чистих переживань у феноменологічній установці... Своєрідність свідомості взагалі в тому, що вона є флуктуація, яка відбувається у найрізноманітніших вимірах, тож тут і гадки не може бути про поняттєво точну фіксацію будь-яких ейдетичних конкретностей і безпосередньо конститутивних щодо них моментів» [3, 156].

Хоча в процесі розгляду глибинного шару досвіду феноменолог описує даність як найпростіший досвід, водночас очевидно постає його складна структура, його не-простота. У найпростішій даності феноменологічна дескрипція помічає «внутрішній горизонт», або конкретний предмет у його підставовій структурі, та «зовнішній горизонт», що імплікує мислиме-разом (Mitgemeinte), певне відсилання до іншого, можливість смислу і його вписаність у загальний контекст. Розгляду складної структури досвіду та його вписаності в життєсвіт і присвячено дану статтю.

Вивчення цієї проблеми передусім важливо розпочати для того, щоб виправити ряд ідеалізацій, заподіяних «європейськими» науками. Щоби побачити обмеженість повторюваного досвіду науки необхідно зрозуміти, що є досвід і його зв'язок із всією сукупністю регіонів, з Предметом та його тотальністю, тобто Світом. Великою допомогою у цьому стали пізні роботи Гусерля «Криза європейських наук та трансцендентальна феноменологія» і «Досвід і судження», видана вже після смерті філософа.

У «Кризі» про досвід феноменолог писав так: «Звичайний досвід, у якому дано життєвий світ, є останнім підґрунтям будь-якого об'єктивного пізнання. З цим корелюється таке: сам цей світ як (первинно) суцільний для нас чисто з досвіду, донедавна, вже містить у своїй інваріантній сутнісній типіці усі можливі наукові теми» [4, 300]. Світ задано як універсум «речей», де типіка окремих речей походить з типіки «всезагальної та регіональної». «Регіональна» типіка, в свою чергу, «визначає практику і... оприявнюється тільки в методах теоретичного дослідження сутності» [4, 300]. Такі регіони - поділ на живі й неживі речі, на такі, що мають душу, та такі, що живуть за інстинктами тощо. Ці регіони поділяються ще на ряд інших, що визначають поле досліджень окремих наук. Всі ці регіони разом задано в життєсвіті. Однак європейські науки додали до регіоналізації світу, заданої життєсвітом, ще й ідеалізації, яка редукує світ до абстрактно-універсального рівня. Всі науки беруть «досвід» у дуже обмеженому обсязі - відповідно до повторюваності та потреб ідеалізаційного абстрагування. У межах досвіду науки речі отримують конкретний вигляд завдяки абстрагуванню. Отже, аби вивчити *справлений* досвід, а не наслідок абстрагувань та ідеалізацій наукових практик, філософові слід провести феноменологічну редукцію факту досвіду і дійти до його сутнісних вимірів.

Вивчення найперших очевидностей можливо розпочати лише з первинної свідомості досвіду. «В цьому випадку поняття досвіду охоплює не тільки самоданість індивідуального дазайну, тобто самоданості достовірності буття, але також і модалізації цієї достовірності, що може переходити в імовірність, у правдоподібність; та не тільки це, а ще й досвід у модусі "als ob", даності індивідуального в фантазії, що стає позиціональним досвідом можливого індивіда в процесі... можливої зміни настанови» [5, 22]. Поняття досвіду як самоданості індивідуальних предметів розуміємо так широко, що до нього входить не тільки самоданість індивідуальних предметів у модусі лише достовірності, а й модифікації цієї достовірності, а саме:

- als ob-модифікації дійсного досвіду як зміна та переробка вже набутого досвіду чи досвіду, якого можна набути;
- переживання фантазії;
- «проста певність віри (Glaubensgewißheit) у ймовірності та правдоподібності».

Таким чином, до досвіду входить не тільки достовірність буття, а й «модифікації первинної

простої віро-свідомості, в якій все суще досвіду є для нас наперед-даним» [5, 23]. Отже, можна зробити такий висновок: якщо досвід охоплює усі ці виміри, то він ширший за буттєву достовірність.

Важливим висновком є також те, що «до будь-якого початку пізнавальної діяльності для нас уже є предмети, що дані нам у простій достовірності» [5, 23], яка у пізнанні набуває характеру «ядра пізнавального результату, мета якого - "істинно суший предмет", предмет як він є по істині» [5, 24]. Необхідно вказати, що, аналізуючи простий первинний досвід, ми визначаємо предмет як такий, що є до початку пізнання, як «динаміс, що має стати ентелехією». Саме так предмет пробуджує інтерес пізнання.

З огляду на виклик інтересу пізнання, що спричинений предметом, на думку спадає стара теорія афіціювання. Феноменологія інтерпретує афіціювання як «самовиведення з того оточення, що завжди поряд, завжди ось тут, як інтерес, подеколи інтерес пізнання через самого себе. Це оточення - сфера наперед-даності, пасивної даності, тобто такої даності, яка до будь-якого акту, без наведення сприйнятливого погляду, без пробудження інтересу завжди вже є ось тут» [5, 24]. Відповідно, область пасивної наперед-даності є передумовою пізнання, тобто наведення сприйняття на окремий предмет.

Отже, предмет вже даний. Він афіціює, він є сущим серед іншого сущого. Його дано у певній пасивній доксі чи навіть полі єдності пасивних докс. Цей термін уведено в обіг Гусерлем для позначення неточної і ще не математизованої очевидності. Це є докса до епістеми розуму, що пізнає. Прояснення докси в межах феноменології і є спробою оприявнити шлях, яким очевидність іде далі і на чому вона ґрунтується. Шлях очевидності, таким чином, можна описати так: від докси до епістеми. Поле, яке складають пасивні докси, - це поле єдності і є світом, підставою універсальних пасивних буттєвих вір, передумовою кожного окремого акту пізнання. «Універсальний Ґрунт віри в світ передує будь-якій практиці: і практиці життя, і практиці пізнання... Буття світу в цілісності є самозрозумілістю, яка ніколи не викликає сумніву і ніколи не є витвором діяльності судження, ба навіть є передумовою будь-якого судження» [5, 25]. Світ як суший світ є універсальною пасивною наперед-даністю будь-якого акту свідомості пізнання, будь-якого первинного теоретичного інтересу. Саме на основі такого розуміння обширів досвіду та його зв'язку зі світом можна

перейти до аналізу складної структури горизонту досвіду.

Описуючи даність досвіду, ми засвідчуємо те, що будь-який досвід має свій горизонт. Кожен досвід має ядро дійсного та визначеної наближеності до нього, свій зміст у безпосередньо самоданих визначеностях, однак поза тим досвід має «саме ось тут» даного, тобто його горизонт. Справді, досвід має можливість у новому досвіді набувати все нові й нові визначення про те саме. Кожен досвід можна простягти в поєднанні окремих досвідів як синтетично єдиний досвід, «відкрито безконечне "те саме"» [5, 27].

Горизонт досвіду має складну структуру. Кожен досвід окремої речі має свій внутрішній та зовнішній горизонт. При цьому «горизонт» означає співмірну сутності, належну будь-якому досвідові та він нього невіддільну *індукцію* у будь-який можливий досвід. Ця індукція виводить нас до початкової і справжньої антиципації, природі якої чимало присвятили філософи з часів Канта. Для феноменології антиципація, чи індукція, має особливу роль з огляду на активність інтенціональності. Згадана первинна антиципація проявляє себе як спосіб зміни початково встановлених активностей пізнання, активності й початкової інтенції, тобто певний модус інтенціональності. Вона є саме тим модусом, що здійснює акт антиципації «з ядра даності». Ця антиципація охоплює не тільки щось встановлене щодо предмета, який дано в досвіді, але й полягає в «позначенні речі з усіма її антиципованими можливостями майбутнього визначення». Отже, «кожна річ, набута в досвіді, має не тільки внутрішній горизонт, але й часто безконечний зовнішній горизонт співоб'єктів (тобто горизонт другого рівня, пов'язаний з горизонтом першого рівня)» [5, 28]. При цьому для всіх можливих варіацій об'єктів характерне одне: всі вони усвідомлюються як реальні об'єкти, зв'язки, якості, суші в світі, суші в певному просторово-часовому горизонті. Йдеться про світ простого чуттєвого досвіду. Це стосується всіх людей, тварин, предметів культури, творів мистецтва. У природі все має своє місце, свою просторово-часову визначеність. «Це є суще світу, в якому міститься просторово-часовий горизонт сущого» [5, 29].

Антиципація конкретизується в апперцепціях. Окремі апперцепції усвідомлюють окремі реальності, проте в певному розумінні вони виходять за межі окремішності окремих апперцепцій. Перехід від одної апперцепції до іншої відбувається завдяки синтетичній єдності сприйняття.

Однак при цьому в щойно-сприйнятому залишається якась порожнеча, якийсь змістовно невідзначений горизонт наперед-значущості (*Vorgeltung*). Все нове у досвіді має його у *світовому горизонті*. У тематичному сприйнятті ми розуміємо, що шлях досвіду викладається в його власних позначках, в «моментах щойності» (*Wasmomente*) [5, 30]. А ці моменти усвідомлюються як такі, в яких реальність показано такою, як вона є. Саме це і приводить до сприйняття з реального. Це просто пізнане, це - «той смисл, що надає йому його "внутрішній горизонт",... щось невидиме, що стоїть за видимим боком...» [5, 30]. Невидимий бік справи можна тематизувати, до нього можна дістатися через аналітичне зусилля, яке Гусерль у своїх творах називав *Vorveranschaulichung* - наперед-споглядання.

Надзвичайно важливим для аналізу можливого досвіду є акт наперед-споглядання, який відбувається в співусвідомлюваній плинній варіабельності, що здатна фіксувати у свідомості певні варіанти розвитку пізнань чи здійснення практик. Здатність до наперед-споглядання є певною мірою сваволею. Проте слід наголосити на її обмеженості: в коливаннях наперед-споглядання, у переході фіксацій одного варіанта до іншого ми залишаємося в межах антиципації як певної єдності.

Хоча річ як така, що з'являється в досвіді, постає як смисл буття з його внутрішнім горизонтом, все, що може бути даним у досвіді має «спільне "апріорі", наперед-знайомість, яка хоч і невідзначена, проте завжди тотожна певній загальності апріорного типу» [5, 32]. У цих типів є єдиний всезагальний тип, що є загальним горизонтом типових всезагальностей, де відбувається підпорядкування певному визначенню.

Зовнішній горизонт досвіду пролягає в свідомості потенціальності можливих досвідів окремих реалій. Тут кожна окрема типіка стає типікою тотальності, належною всьому світові, всьому світовому горизонтові в його нескінченності. «В потоках світового досвіду... залишається світ, що є інваріантним щодо буттєвого смислу - та ще й інваріантним щодо структурної побудови цього смислу з інваріантних типів окремих реальностей» [5, 33]. Саме такою є фундаментальна структура світової свідомості: в корелятивному формулюванні світу як горизонту будь-яких окремих досвідних реалій.

Світ, який усвідомлено в термінах горизонтів, у своїй буттєвій значущості має суб'єктивний характер довіри, яка додається до будь-якої окремої значущості як такої, що стає сушим. У рам-

ках цієї довіри відбувається подальший поділ на знайоме та незнайоме, засвідчене в досвіді. З одного боку, істинно суший предмет передусім є продуктом нашої пізнавальної діяльності, однак продукування істинно сушого предмету не означає, «що його привнесено з Нічого, навпаки, [це означає, що] він наперед-даний як нам наперед даний навколишній світ (*Umwelt*)» [5, 34]. Спочатку все, що афіціює, пізнається в предметному виконанні. Поле сприйняття, що належить будь-якому моментові життя, від початку є полем предметів, що відбуваються як єдності можливого досвіду чи як можливі субстрати того, з чим знайомимося (*Kenntnisnahmen*). Тобто те, що афіціює нас, не є порожнечою, невідомим. З огляду на це Гусерль був правий, коли твердив: «Навпаки, невідоме - це модус відомого» [5,34]. Предмет взагалі має наперед заданий момент відомості, принаймні для себе,- що він такий є. А в експлікації він стає відомим як щось, що перебуває в горизонті світу як цілісності сушого, а отже, як сушого, як чогось, що з необхідністю може увійти в єдність нашого плинного досвіду. Більше того, свідомості наперед приписано не тільки загальне розуміння предмета, але й певна типізація предметів. Щоразу під час конструювання предмета йому приписано такий тип, що буде застосовано в конструюванні наступних подібних предметів. «Тому наш наперед-даний навколишній світ вже є різноманітно оформленим - оформленим відповідно до його регіональних категорій, типізованим відповідно до різноманітних родів, класів і т. д. - тобто те, що афіціює, від початку влаштоване так, що його дано не просто як предмет, як щось набуто в досвіді, але і як річ, як людину, як інструмент тощо» [5, 35]. Те, що афіціює, має порожній горизонт (*Leerhorizont*) «відомої невідомості», який приписується щоразу як універсальний горизонт, як предмет з певними ознаками. І тому цей порожній горизонт придатний для засвідчення і пізнання в досвіді.

Світ (як його дано в досвіді) - це горизонт усіх можливих субстратів судження. Щось як субстрат судження є саме суще, яке вступає в єдність досвіду і корелює в єдності світу як цілісність всього, про що може йтися в досвіді. Єдність вимагає досвіду взагалі: не тільки фактичного, а й будь-якого можливого фантастичного досвіду. Така єдність є сушим нехай не дійсного, але вже можливого досвіду,- це предмет, на який може бути спрямована дія судження. Це щось завжди є чимось певним, тобто таким, що ідентичне в єдності нашого досвіду, а тому

й таким, що стає доступним у предметній очевидності, в єдності нашого досвіду. В ядрі вільної варіабельності є один закон, з якого постала логіка-логіка світу чи логіка суцього у світі. Це і є Генеза універсальної всезагальності досвіду: все, що є субстратом судження, належить водночас і єдності нашого досвіду і повертає нас до основного типу суцього як світового суцього, а отже, і до універсального стилю та інваріантних рамок, у яких має все відбуватися.

Пізнання і, зокрема логіка засновані на очевидності досвіду. На її простіших формальних діях пізнання засновані, в свою чергу, науки. Феноменологічний аналіз і опис досвіду повертає увагу до очевидності досвіду – це повернення до життєвого світу. «На очевидностях досвіду мають ґрунтуватися будь-які предикативні очевидності» [5, 38]. З'ясування витоків пізнання полягає у висвітленні сутності досвіду як завдання повернення до світу, оскільки він від початку даний як універсальне підґрунтя всіх окремих досвідів, як світ досвіду – безпосередньо і до будь-яких логічних побудов. Повернення до світу досвіду є «поверненням до життєвого світу, тобто світу, в якому ми вже живемо і який становить підґрунтя для будь-яких побудов пізнання – і для всіх наукових визначень» [5, 38]. З цієї точки зору досвід – це завжди світовий досвід, *Wellerfahrung*, який уможливорює надання відповідей на запитання.

Субстрат нашої діяльності у вигляді пізнання завжди заданий як світ, у якому Я чи Інший (чий досвід сприймаємо через повідомлення, навчання і традицію) діють як такі, що логічно судять і пізнають. Предмет пізнання перебуває не тільки в горизонті типової довіри, а й в ознаці горизонту, що передує смислові і предмету можливого досвіду як щось взагалі придатне для визначення. Цей наперед-даний світ є настільки самозрозумілим для нас, що ми розуміємо в його світлі будь-яку окрему даність нашого досвіду. «Ідея визначеності суцього "самого по собі" і те, що світ нашого досвіду є у ніверсумом самого по собі суцього і самого по собі визначеного, настільки самоочевидні, що навіть "профанам"... зрозуміла їх "об'єктивність"» [5, 40].

Продовжуючи цю тему, слід повернутися до проблеми відмінності досвіду наук від досвіду життєсвіту. Від початку світ нашого досвіду визначено за допомогою «ідеалізації», після якої ми розглядаємо його як відповідний точному просторові геометрії, точному часові фізики, точному законів причинності. Все це побудовано в результаті застосування тих методів пізнання, що ґрунтуються на наперед-даності нашого безпо-

среднього досвіду, який, проте, не знає ні точного простору, ні об'єктивного часу, ні визначеної причинності. Слід розрізняти ідеалізації безпосереднього досвіду і заснованого на ньому пізнання від наукового пізнання, народженого математизацією чи «геометризацією». Метод ідеалізації спричиняє нескінченне очікування чогось від досвіду. Універсум визначеностей самих по собі, у яких точні науки сприймають універсум суцього, є свого роду серпанком ідей, які покривають світ безпосередніх споглядань і досвіду. В результаті науки мають свій смисловий фундамент у безпосередньому досвіді. Це, в свою чергу, призводить до того, що ми сприймаємо за істину те, що є методом. Саме тому ми розглядаємо світ нашого досвіду в термінах цього ідейного серпанку. Однак методами наук дослідити досвід неможливо. Якщо ми хочемо вивчити первинний досвід, то це має бути первинний життєво-світовий досвід, який не зазнав впливу ідеалізації і є їх фундаментом.

Таким чином, перед нами постає феноменологічна концепція досвіду в межах наперед-даної світоконститутивної суб'єктивності. Ця концепція базується на визначенні складного горизонту досвіду, опис якого відбувається в два етапи. Першим є крок униз від наперед-даного світу з усіма його смисловими відкладеннями (седиментаціями), з його наукою і науковою визначеністю до висхідного життєвого світу. Другий крок відбувається від життєвого світу і до суб'єктивної діяльності досвіду, з якої він і походить. Слід зазначити, що життєвий світ не просто є даним. Він є образ, який можна дослідити щодо способів його конститутивної будови. Життєсвіт містить смислові відкладення пізнавальної діяльності, що є поки перед-науковою і яку спрямовано на пізнання в горизонтах життєсвіту. Однак смислові відкладення первинного пізнання ще не все, з чого складається наш досвід. Є ще й практичний чи «душевний» досвід, досвід водіння, цінностей і діяння. Ці досвіди становлять горизонт довіри практичного способу діяння, діяння за цінностями тощо. Всі активності чуттєвого досвіду є тим, завдяки чому взагалі відбувається конституювання часу світу і простору, речей, співсуб'єктів тощо. У цей спосіб через прояснення первинних конститутивних активностей ми усвідомлюємо конституцію можливого життєвого світу, а також і математично-фізичної природи для себе. Отож, через опис первинного досвіду і його структур трансцендентально-феноменологічне дослідження (в даному випадку як конститутивна феноменологія) може досягнути конституцію можливого світу і сутнісну форму світу взагалі.

1. Ингарден Р. Введение в феноменологию Эдмунда Гуссерля.- М.: ДИК, 1999.
2. Вандельфельс Б. Феноменология опыта Эдмунда Гуссерля // Вандельфельс Б. Мотив чужого.- Мн.: Пропилеи, 1999.- С. 141-162.
3. Гуссерль Э. Идеи к чистой феноменологии и феноменологической философии- М.: ДИК, 1999
4. Гуссерль Э. Кризис европейских наук и трансцендентальная феноменология.- СПб.: Владимир Даль, 2004.
5. Husserl E. Erfahrung und Urteil: Untersuchungen zur Genealogie der Logik.- Hamburg: Ciaassen Verlag, 1964.

*M. Minakov*

## COMPLEX HORIZON OF EXPERIENCE AND LEBENSWELT

*This article is dedicated to an overview and description of a complex structure of experience and its correlation with the Lebenswelt. Due to phenomenological reduction of the simplest empirical givenness it turns out to be possible to describe inner horizon of experience (concrete object in its primordiality) and outer horizon of experience (the one that provides possibility for leaving subjectivity of primordial experience and for meeting the world and Another) in the article. It also describes the ways of constituting Lebenswelt by primordial experience and its activities, such as cognition, practical experience, volition, evaluative experience and experience of reaching results. Finally, it shows how these experiences build up total horizon of practice, orientation on values etc, which world-time and world-space, things and other Egos at all could be constituted.*